

BİTMEYECEK GÜNLERİN SONU

Sarı mont, veda...

Günlerin karanlığını gözlerimin feri çocuklar aydınlatıyordu. Bu günlerin hayaliyle dirsek çürütmüştüm okul sıralarında. Lisede iken edebiyat öğretmenine ve kitaplara olan sevgimdi kalbime peygamber mesleğinin tohumlarını eken. Tohumdan ağaç olma, vatan evlatlarına kol kanat germe vakti gelmişti. Meslekte ilk yıl, ilk öğrenciler, ilk evlatlar...

Yola inen sis, görüş mesafesini bir hayli kısaltmıştı. Yeryüzünün bütün sıcağını emmeye kararlı, öfkeli bir soğuk eşlik ediyordu sabaha. Gün yüzünü göstermemişti henüz. Ağır ağır ilerliyordum ilçeye giden yolda. Okula zamanında yetişebilmek için benimle aynı saatlerde yola düşen öğrencilerimi düşündüm. İçim buz kesti. Benim arabamdaki klima, dışarıdaki soğuk havayı uzak tutmaya yetiyordu. Köylerinden çıkıp okula gelmeye çalışan öğrencilerimin çoğunun böyle bir şansları yoktu. Kimi eski bir köy servisiyle kimi babasıyla traktörle kimi motosikletle kimi de otostop çekerek geliyordu okula.

Arabamı park edip koşar adımlarla okula yürüdüm. İçeri girdiğimde parmaklarım titriyordu. Bu kış gerçekten çok çetin olacak, dedim içimden. Öğretmenler odasına yöneldim. Çay hazır. Bardağımı doldurup çayın sıcaklığına sığınarak koridora çıktım. Koridoru adımlarken okul kapısından koşarak giren öğrencilerim dikkatimi çekti. Pencereye yanaştım. Öğrencilerin kendilerini sıcak bir ortama atma telaşlarını izledim, tebessümle. Kısa bir süre sonra bu tebessümün ağır bir hüzne dönüşeceğini bilmeden.

Rüzgâr camları sarsmaya, soğuktan kaçan öğrenciler okula sığınmaya devam ediyordu. 1076 Murat belirdi okulun bahçe kapısından.

Üzerinde ince bir kot ceket vardı. Elleri cebinde, kamburlaşmış bir şekilde okul binasına girdi. Zayıf bedeni kuru bir dal parçasına dönmüştü sanki. Elimdeki sıcak çaydan utanır oldum bir an da. Pencerenin kenarına bıraktım. Sınıfa girip sandalyeme oturdum. Öğrencilerimi beklemeye başladım.

Bekledikçe Murat'ın ince bir kot ceketle kapıdan girişi gözümün önünden tekrar tekrar geçiyordu. Öğretmen olduğumu öğrendiğim günün akşamında, babam yanına çağırıp dizlerinin dibine oturtmuştu beni. O uzun konuşmanın sonunda söylediği cümleler yankılanıyordu kulaklarımda şimdi: *“Bir çocuğun yırtık ayakkabısını göremeyeceksen bir çocuğun okula aç geldiğini fark edemeyeceksen bir çocuğun hastalığını bilmeyeceksen annesi babası ölmüş bir çocuğu umursamayacaksan öğretmen olma! Öğretmenlik, tahtaya geçip ders anlatmaktan ibaret değildir. Kanayan bir yaraya merhem olmayacaksan öğretmen olma!”*

Bir yara vardı ve kanıyordu. Merhem olmalıydım.

Duramadım.

Koşar adımlarla indim alt koridora. Oradaydı. Bir kalorifer peteğine yaslanmış ısınmaya çalışıyordu. “*Ceket yakışmış oğlum. Ama hava soğuk. Mont giysen daha iyi olmaz mıydı?*” dedim. Gözlerini kaçırdı: “*Ben mont giymeyi pek sevmiyorum hocam.*” dedi. Yutkundu. Boğazındaki o yumruda anlamıştım her şeyi. Yokluğun yumrusuydu o.

İlçedeki mağazanın açılmasını sabırsızlıkla bekledim. Boş dersimde hemen gittim. Vitrinde sarı, şık bir mont vardı. Sanki Murat için oraya koymuşlardı. Aldım. Paketledim. Okula döndüm. Gün sonuna kadar ağır bir ruhla işledim dersleri. Her sınıfta yeniden tanımlamaya çalıştım öğretmenliği. Her sınıfta aynı kapıya çıktım. Sevmekle, bir gönle dokunmakla başlıyordu her şey.

Son zil de çalınca Murat’ı çağırdım yanıma. Paketi uzattım: “*Bugün derste o zor soruyu bildiğin için sana küçük bir hediye. Fakat evde açmalısın.*” dedim. Gülümsedi. Kocaman. Sıcacık. Hiçbir şey demeden koşarak gitti. Hafiflemiştim.

Sonraki gün aynı pencereden giriş kapısını izledim yine. Onu gördüm. Sarı montuyla, gülen yüzüyle...

Kış gerçekten çetin geçti. Karla, yol kapanmalarıyla, suların donmasıyla mücadele ettik. Murat, montu çıkarmadı üzerinden. Sonraki kış da aynı mont üzerindeydi.

İlçeye giden yolların buz tuttuğu bir gün... Kalbimde öğretmen olmanın haklı gururu ile erittim kilometrelerce yolu.

Öğretmenler odasında sınav kâğıtlarını okuyordum. Acı bir fren sesi duydum önce. Sonra çılgınlık doldu kulağıma. Kilitlendim öylece kaldım. O halde ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Kendime gelince koşarak çıktım okuldan. Kalabalık birikmişti okulun önündeki caddeye. Çılgınlık, gözyaşları ve çaresiz bekleyişlerin arasında gördüm onu.

Yerde hareketsiz yatıyordu, başına koştum: “*Oğlum Murat korkma ben yanındayım! Ben yanındayım!*” dedim. Duydu. Gözünü hafifçe araladı. Sanki “*Korkmuyorum hocam!*” der gibiydi. Elini tuttum. Buz gibi olan, al kana bulanmış elini. Ambulansın sesi acı bir ağıt gibi doldu caddeye. Bir yandan da o adamın sözleri geliyordu kulağıma: “*Valla, hızlı değildim. Bir an da araba kaydı hâkim olamadım.*” diyordu.

Yıllar geçti üzerinden.

Ben hâlâ nerede bir sarı mont görsem o güne gidiyorum.

İçimde büyüyen kederle birlikte neye üzüleceğime şaşırıyorum.

Onun gözlerini gören son insan olmanın ağırlığına mı, otuz dört gün boyunca yoğun bakımda kalan küçük bedenine mi, annesinin hastane kapısında günlerce umutla kokladığı sarı montu mı, yoksa okulun önünden geçen cenaze aracına mı?